

Arrest

nr. 205 404 van 15 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Hazara te zijn van etnische origine en afkomstig te zijn uit het dorp Aien, in het district Qarabagh, in de provincie Ghazni. U deed een eerste verzoek tot internationale bescherming op 6 november 2008. In het kader van dit verzoek verklaarde u dat uw ouders in Ghazni gestorven waren toen u nog een kind was en dat u als gevolg daarvan door uw oom werd opgevoed. Omdat deze bij de taliban aangesloten oom u mishandelde, trachtte te indoctrineren en

aanspoorde om een zelfmoordaanslag te plegen, ontvluchtte u Afghanistan en trok u met een vriend naar Teheran, Iran, waar u de volgende twee jaar verbleef vooraleer door te reizen naar België. Uw eerste verzoek werd op 18 november 2008 door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw herkomst uit Aien. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde deze beslissing in haar arrest van 2 maart 2009. Uw beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State werd verworpen op 27 april 2009.

Tussen 7 mei 2009 en 8 juli 2010 diende u zeven verzoeken tot internationale bescherming in die door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging werden genomen. Tegen geen van deze beslissingen stelde u een beroepsprocedure in.

Op 17 november 2010 deed u een negende verzoek tot internationale bescherming. In het kader van dit verzoek volhardde u in de motieven die u in het kader van uw vorige verzoeken reeds uiteen had gezet. Uw verzoek werd door het CGVS opnieuw afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 4 juni 2011. U tekende beroep aan tegen deze beslissing maar uw beroep werd door de RvV verworpen in haar arrest van 7 oktober 2011 omdat u niet ter terechtzitting verschenen bent en evenmin werd vertegenwoordigd.

U bleef in België en diende op 13 juni 2014 een tiende verzoek in. In eerste instantie beriep u zich op dezelfde motieven als tijdens uw vorige negen verzoeken, hieraan toevoegend dat u bijkomende vervolging vreesde in Afghanistan omwille van uw verblijf in een kerk. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 6 augustus 2014 wijzigde u echter uw verklaringen en stelde u dat u, om een voor u onbekende reden, reeds rond uw derde of vierde levensjaar Afghanistan hebt verlaten met uw ouders. Jullie vestigden zich in Teheran, Iran, waar u verbleef tot aan uw vlucht naar België. U ontvluchtte Iran omdat u de discriminatie jegens illegale Afghanen beu was en bang was om naar Afghanistan te worden gerepatriëerd. Ten tijde van uw vertrek uit Iran, keerden uw ouders naar uw geboortestreek in Qarabagh terug, waar uw vader een natuurlijke dood stierf in 2011. Op 28 oktober 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u uw oorspronkelijke herkomst uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni niet aannemelijk had gemaakt. Er werd evenmin geloof gehecht aan uw verklaringen over uw langdurig verblijf als Afghaan in Iran. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV en legde er volgende nieuwe documenten voor: een tijdelijke Iraanse verblijfskaart op naam van Q.N., uw rapport van een door u gevolgde alfabetiseringscursus in Iran, foto's van uzelf in Iran en een e-mail aan het UNHCR en een mandaat van het UNHCR. Uw beroep werd door de RvV verworpen in haar arrest van 11 juni 2015. Over de nieuwe documenten oordeelde de Raad dat er geen bewijskracht kon worden toegekend aan de door u voorgelegde Iraanse documenten. Daarnaast werd opgemerkt dat de e-mail aan het UNHCR en het mandaat van het UNHCR geenszins uw afkomst of verblijf kunnen staven.

Op 26 juni 2015 deed u voor de elfde keer een verzoek tot internationale bescherming. U verwees opnieuw naar de motieven die u tijdens uw vorig verzoek uiteen had gezet en stelde opnieuw dat u het grootste deel van uw leven hebt doorgebracht als Afghaan vluchteling in Iran en dat Afghanistan voor u een onbekend land is. U voegde toe dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan ook vervolging vreest door de Taliban omdat u een etnische Hazara bent die de sjiiitische strekking van de Islam aanhangt. Ter staving van uw verzoek legde u nogmaals de documenten neer die u reeds op de RvV had voorgelegd. Daarnaast legde u een attest van het UNCHR voor waarin wordt vermeld dat na raadpleging van de aan het UNHCR ter beschikking gestelde registers, zijnde de Amayesh II databank van 2006 en Amayesh IV databank van 2009, u teruggevonden werd als geregistreerd vluchteling in Iran - onder de naam Naim Qalandari - in de Amayesh IV databank van 2009. Op 29 juli 2015 besliste het CGVS om uw asielaanvraag niet in overweging te nemen omdat u geen nieuwe elementen had aangebracht die aan de voorgaande vaststellingen iets konden wijzigen. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 15 januari 2016 deed u een twaalfde verzoek tot internationale bescherming. U verwees hierbij opnieuw naar uw voorgehouden herkomst uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni en naar uw lang verblijf in Iran als Afghaan vluchteling. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een aantal originele foto's waarop u te zien bent in Iran en een verzoekschrift dd. 28 oktober 2015 van uw advocaat, meester Ahmed Sakhi Mir-Baz. U had in het kader van dit verzoek een persoonlijk onderhoud op 5 april 2016. U bleef vasthouden aan uw eerdere verklaringen over uw herkomst en uw nationaliteit. U stelde tevens N.Q. te heten en niet N.B. zoals u eerder steeds had beweerd.

Op 15 september 2016 werd door het CGVS een weigeringsbeslissing genomen omdat het op basis van het geheel van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten onmogelijk is om een zicht te krijgen op uw opeenvolgende verblijfplaatsen, uw identiteit en uw huidige nationaliteit(en). Op 2 maart 2017 werden deze beslissing en beoordeling door de RvV bevestigd.

Op 15 juni 2017 diende u een dertiende verzoek in. U verwees opnieuw naar uw voorgehouden herkomst uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni en naar uw lang verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. Bijkomend voegde u toe dat uw moeder ernstig ziek is en verwees u naar uw goede integratie in België. U legde geen documenten voor. Op 14 augustus 2017 besliste het CGVS om ook deze aanvraag niet in overweging te nemen. U diende hiertegen een beroep in dat niet ontvankelijk werd verklaard wegens laattijdigheid.

Op 27 april 2018 deed u in het gesloten centrum te Vottem een veertiende verzoek tot internationale bescherming. U liet echter na om binnen de vijftien dagen gevolg te geven aan het verzoek om inlichtingen van de DVZ. Bijgevolg werd u op 16 mei 2018 geacht afstand gedaan te hebben van uw verzoek om internationale bescherming.

Op 28 mei 2018 deed u een vijftiende verzoek tot internationale bescherming. U herhaalde dat u op jonge leeftijd naar Iran bent verhuisd en dus totaal vervreemd bent van uw land. U verwees ook opnieuw naar uw goede integratie in België. Als nieuw element gaf u aan dat de situatie voor de Hazara bevolking in Afghanistan en vooral in de stad Kaboel de laatste jaren verslechterd is. U legde tot op heden geen documenten voor maar verwees naar een begeleidende brief van uw advocaat dd. 3 mei 2018 en een arrest van de RvV van december 2017, waarvan u meent dat het volledig van toepassing is op uw situatie. Verder verwees u opnieuw naar een attest van het UNHCR ter staving van uw verblijf in Iran, dat u reeds voorlegde in het kader van uw elfde verzoek. Tot slot voegde u toe dat u de subsidiaire beschermingsstatus wenst te bekomen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek tot internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde herkomst uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni. Tijdens al uw daaropvolgende verzoeken bracht u geen feiten of elementen aan die aan deze eerste beoordeling iets kunnen wijzigen. In het kader van uw tiende verzoek werd tevens beslist dat er geen geloof kon worden gehecht aan het door u nieuw aangebrachte element, namelijk uw voorgehouden lang verblijf in Iran als Afghaan. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen. Uw elfde verzoek werd door het CGVS evenmin in overweging te genomen omdat u geen nieuwe elementen aanbracht die aan de voorgaande beoordeling iets konden wijzigen. U diende hiertegen geen beroep in. **In het kader van uw twaalfde verzoek nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat het op basis van het geheel van uw verklaringen en de**

door u neergelegde documenten (waaronder een attest van het UNHCR betreffende uw voorgehouden verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling, dat u voorlegde in het kader van uw elfde verzoek) onmogelijk was om een zicht te krijgen op uw opeenvolgende verblijfplaatsen, uw identiteit en uw huidige nationaliteit(en). Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd in het arrest van 2 maart 2017. Uw dertiende verzoek werd evenmin in overweging genomen door het CGVS en uw beroep tegen deze beslissing werd onontvankelijk verklaard wegens laattijdigheid. Wat betreft uw veertiende verzoek dient opgemerkt dat u geacht werd afstand gedaan te hebben van uw verzoek om internationale bescherming en dit omdat u geen gevolg had gegeven aan de vraag om inlichtingen van de DVZ.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U bracht in het kader van uw huidige asielaanvraag geen elementen aan die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht kunnen stellen. Integendeel, u bracht geen nieuwe elementen aan en u verwees naar uw eerdere verklaringen betreffende uw langdurig verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran, het feit dat u daardoor vervreemd bent van uw land van herkomst en uw verklaarde goede integratie in België (Schriftelijke Verklaring, d.d. 28/05/2018, vraag 5). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde asielmotieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht te plaatsen.

Daarnaast haalt u aan dat het geweld tegen Hazara's en sjieten de laatste jaren is toegenomen in Afghanistan en vooral in de stad Kaboel. U stelt dat er in de stad Kaboel veel directe aanslagen werden gepleegd tegen de Hazara bevolking (Schriftelijke Verklaring, d.d. 28/05/2018, vraag 1). Er dient echter opgemerkt dat uit informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat hoewel Hazara's regelmatig het slachtoffer worden van aanvallen van extremistische soennitische groeperingen, er niet kan worden gesteld dat er in Afghanistan sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van het feit dat zij Hazara's zijn. Bovendien moet worden opgemerkt dat een algemene verwijzing naar aanslagen waarbij Hazara's in Afghanistan zijn omgekomen geenszins volstaat om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming. U dient uw ingeroepen vrees als Hazara bij terugkeer naar Afghanistan in concreto aan te tonen, wat u niet hebt gedaan.

Wat betreft uw verwijzing naar een brief van uw advocaat en een arrest van de RvV, die volgens u volledig van toepassing zouden zijn op uw situatie, dient vooreerst opgemerkt dat het CGVS zich niet kan uitspreken over documenten die niet werden voorgelegd. Dat u de brief van uw advocaat, die volgens u handelt over uw leven en de situatie van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan, nog niet voorlegde is bevreemdend aangezien deze volgens u reeds op 3 mei 2018 werd opgesteld. Wat betreft het arrest van de RvV dient er nog op gewezen te worden dat elk verzoek tot internationale bescherming op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

Het attest van het UNHCR betreffende uw verblijf in Iran werd in uw vorige verzoeken reeds besproken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 11 juni 2018 een schending aan van *“artikel 1A van het Verdrag van Genève en Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet; Schending van artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet juncto schending artikel 3 EVRM”*.

Verzoeker haalt bovenvermeld artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) aan en stelt dat hij voldoet aan de vier elementen van de definitie van het begrip vluchteling. Hij geeft aan zich buiten zijn land van herkomst te bevinden en een geponde vrees voor vervolging te hebben.

Verzoeker verwijst naar paragraaf 199 van het Handboek van UNHCR: *“Tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier. Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat - vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.”*.

Verzoeker meent dat verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met zijn profiel. Hij stelt dat hij Afghanistan sinds zijn derde of vierde levensjaar verlaten heeft en naar Iran is gevlucht, waar hij meermaals gediscrimineerd werd door de Iraniërs. Verzoeker legt uit dat hij niet naar school kon gaan omdat Afghanen niet toegelaten waren om naar school te gaan. Verzoeker onderlijnt dat hij minderjarig was toen hij via het land naar België kwam en stelt dat mensen die via het land (Iran, Turkije en Griekenland) naar Europa komen, getraumatiseerd zijn.

Verzoeker haalt aan dat verweerder evenmin rekening gehouden met de verwestering van verzoeker. Verzoeker was zeer jong toen hij naar België kwam. Hij is in zijn 10 jaar verblijf in België volledig verwesterd. Verzoeker stelt dat hij volledig vervreemd is van de Afghaanse samenleving en verwijst naar het rapport http://www.ecoi.net/file_upload/90_1361980702_ukba201_3-02-15-afa.pdf. Bij eventuele terugkeer zal hij gemarginaliseerd worden door zijn Afghaanse landgenoten. Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat zelfs de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van *“de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginself”*.

Verzoeker stelt dat verweerder heeft nagelaten om met dit punt rekening te houden en verzoeker kwalijk neemt dat hij pas in zijn tiende asielaanvraag (volgend verzoek) de waarheid vertelt.

Verzoeker meent dat het zeer vreemd is dat verweerder zijn twaalfde asielaanvraag (volgend verzoek) in overweging nam en daarna stelt dat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn verblijf in Afghanistan.

Verzoeker herneemt dat hij meerdere keren gesteld heeft dat hij heel jong was toen hij Afghanistan verliet. Hij vraagt zich af hoe hij informatie kan hebben over de sigarettenmerken, over bankbiljetten, politiewagen en nummerplaten.

Verzoeker meent dat dit een indicatie is dat verzoeker totaal vervreemd is van zijn land van herkomst.

Bovendien meent verzoeker dat het niets anders is dan een onmenselijke en vernederende behandeling om iemand 10 jaar in het grondgebied te dulden en daarna na 10 jaar hem op te sluiten. Verzoeker heeft alles gedaan om zijn identiteit en herkomst te bewijzen. Zo heeft hij mandaat gegeven aan UNHCR Brussel om zijn verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling na te trekken. Verzoeker onderstreept dat UNHCR op 17 juni 2015 bevestigd heeft dat verzoeker als Afghaanse vluchteling in IV ingeschreven was.

Verzoeker haalt aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen waarde gehecht heeft aan dit attest, terwijl de Raad wel waarde heeft gehecht aan een attest in een ander geval. Verzoeker haalt dit arrest aan (arrest van 6 december 2017, nummer 196 233). Verzoeker is van oordeel dat de mening van de Raad over UNHCR attesten verdeeld is. Hij verzoekt daarom om zijn dossier door drie rechters te laten behandelen.

Waar verweerder stelde dat de aanvraag gebaseerd was op een kleurenkopie van de vluchtelingenkaart waarover reeds geoordeeld werd dat deze niet authentiek is, stelt verzoeker dat verweerder ervan uitgaat dat deze bevestiging van UNHCR gebaseerd is op de kleurenkopie van zijn vluchtelingenkaart. Volgens verzoeker denkt vereerder dat UNHCR zomaar de aanvragen vanuit Brussel bevestigen, zonder na te kijken of deze persoon inderdaad in het systeem geregistreerd staat. Verzoeker merkt nog op dat de Raad dit standpunt heeft gevolgd in bovenvermeld arrest.

Verzoeker voert aan dat verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom hij geen rekening gehouden heeft met het attest van UNHCR. Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet *juncto* schending artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker meent dat hij vervreemd is *“van de Afghaanse samenleving omdat hij gans zijn leven in Iran en België gewoond heeft. Verzoeker is nooit teruggekeerd naar Afghanistan”*. Verzoeker verwijst andermaal naar het rapport [“http://www.ecoi.net/file_upload/90_1361980702_ukba2013-02-15-afa.pdf”](http://www.ecoi.net/file_upload/90_1361980702_ukba2013-02-15-afa.pdf).

Verzoeker stelt dat hij in geval van terugkeer gemarginaliseerd zal worden door zijn Afghaanse landgenoten.

Verzoeker haalt aan dat verweerder heeft *“nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond.”*. Hierbij verwijst verzoeker naar § 39 van het *“Elgafaji”* arrest over de 'sliding scale':

“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”

Verzoeker stelt dat hij *“deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk [heeft] gemaakt door de bovenvermelde redenen en ook door zijn deelneming in de actie van Afghanen in kerk te Brussel”*. Hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

In hoofdorde wordt in het verzoekschrift gevraagd *“[d]e beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 5 juni 2018 te vernietigen en te hervormen en verzoeker het statuut van vluchtelingen overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.”*. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om *“[d]e beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 5 juni 2018 te vernietigen en te hervormen en verzoeker het statuut van vluchtelingen overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.”*.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. Het huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), genomen op 5 juni 2018 in toepassing van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen

worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat de verklaringen van verzoeker - aangaande zijn langdurig verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran, het feit dat hij daardoor vervreemd is van zijn land van herkomst en zijn zelfverklaarde goede integratie in België (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag van 28 mei 2018, vraag 5) - een herhaling zijn van de asielmotieven zoals aangebracht bij zijn vorige verzoeken om internationale bescherming.

2.2.4. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) werd op 18 november 2008 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers herkomst en asielaanvraag. Bij arrest met nummer 24 118 van 2 maart 2009 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State werd verworpen op 27 april 2009.

Op 8 mei 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag (volgend verzoek) in. Op 5 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Bij arrest van de Raad nr. 32 065 van 28 september 2009 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen. Bij beschikking van de Raad van State nummer 5053 wordt het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar verklaard. Bij arrest van de Raad nummer 32 066 van 28 september 2009 wordt het beroep tegen de bevelscomponent van deze beslissing verworpen. Het cassatieberoep tegen dit arrest wordt toelaatbaar verklaard en verworpen bij arrest van de Raad van State nummer 208.491 van 27 oktober 2010.

Op 11 juni 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag (volgend verzoek) in. Op 24 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Bij arrest van de Raad nummer 35 464 van 8 december 2009 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen. Bij beschikking van de Raad van State nummer 5209 van 22 januari 2010 wordt het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar verklaard.

Op 31 augustus 2009 dient verzoeker een vierde asielaanvraag (volgend verzoek) in. Op 9 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Bij arresten van de Raad nummer 37 847 van 31 januari 2010 en nummer 38 050 van 1 februari 2010 worden deze beroepen verworpen. Bij beschikkingen van de Raad van State nummers 5379 en 5380 van 9 maart 2010 worden de cassatieberoepen tegen deze arresten niet toelaatbaar verklaard.

Op 15 oktober 2009 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag (volgend verzoek) in. Op 9 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag. Bij arrest van de Raad van 24 februari 2010 met nummer 39 231 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 16 november 2009 dient verzoeker een zesde asielaanvraag (volgend verzoek) in. Op 4 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Bij arresten nummers 39 230 en 39 231 van 24 februari 2010 worden de beroepen tegen deze beslissing verworpen. Bij beschikkingen nummers 5576 en 5577 van de Raad van State van 30 april 2010 worden de cassatieberoepen tegen deze arresten toelaatbaar verklaard. Bij arresten nummers 214680 en 214687 worden de cassatieberoepen tegen deze arresten verworpen.

Op 10 december 2009 dient verzoeker een zevende asielaanvraag (volgend verzoek) in. Op 3 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Bij arresten nummers 47 826 en 47 827 van 6 september 2010 worden de beroepen tegen deze beslissing verworpen.

Op 7 juli 2010 dient verzoeker een achtste asielaanvraag (volgend verzoek) in. Op 14 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Verzoeker stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

In het kader van verzoekers negende asielaanvraag (volgend verzoek) werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat het door hem aangevoerde nieuwe element de eerdere appreciatie van zijn asielmotieven niet vermocht te wijzigen. Bij arrest met nummer 68 157 van 7 oktober 2011 werd het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen omdat verzoeker ter terechtzitting niet was verschenen noch vertegenwoordigd werd.

In het kader van verzoekers tiende asielaanvraag (volgend verzoek) werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoeker herkomst uit Afghanistan en zijn gewijzigde verklaringen met betrekking tot zijn verblijf in Iran. Bij arrest met nummer 147 602 van 11 juni 2015 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers elfde asielaanvraag (volgend verzoek) werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in overweging genomen omdat verzoeker geen nieuwe elementen had aangebracht die aan de eerdere beoordeling iets konden wijzigen.

Op 15 januari 2016 deed verzoeker een twaalfde verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek). Hij verwees hierbij opnieuw naar zijn voorgehouden herkomst uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni en naar zijn lang verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. Ter staving van zijn verklaringen legde verzoeker volgende documenten voor: een aantal originele foto's waarop hij te zien is in Iran en een verzoekschrift van 28 oktober 2015 van zijn advocaat. In zijn persoonlijk onderhoud van 5 april 2016 bleef verzoeker vasthouden aan zijn eerdere verklaringen over zijn herkomst en nationaliteit. Hij stelde tevens N.Q. te heten en niet N.B., zoals eerder steeds beweerd. Op 15 september 2016 werd door het CGVS een weigeringsbeslissing genomen omdat het op basis van het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten onmogelijk is om een zicht te krijgen op zijn opeenvolgende verblijfplaatsen, identiteit en huidige nationaliteit(en). Bij arrest nummer 183 305 van 2 maart 2017 werden deze beslissing en beoordeling door de Raad bevestigd.

In het kader van verzoekers dertiende verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek) - waarbij verzoeker opnieuw verwees naar zijn voorgehouden herkomst uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni en naar zijn lang verblijf in Iran als Afghaans vluchteling en bijkomend toevoegde dat zijn moeder ernstig ziek is en dat hij goed geïntegreerd is in België - besliste het CGVS op 14 augustus 2017 om ook dit verzoek niet in overweging te nemen. Verzoeker diende hiertegen een beroep in dat niet ontvankelijk werd verklaard wegens laattijdigheid.

Op 27 april 2018 deed verzoeker een veertiende verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek), doch liet na om binnen de vijftien dagen gevolg te geven aan het verzoek om inlichtingen van de DVZ. Bijgevolg werd verzoeker op 16 mei 2018 geacht afstand gedaan te hebben van dit verzoek om internationale bescherming.

2.2.5. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd.

2.2.6. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.7. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk*

groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”.

2.2.8. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de elementen aangebracht in onderhavige, vijftiende asielaanvraag (volgend verzoek) niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van verzoekers eerdere verzoeken om internationale bescherming.

2.2.9. De Raad stelt vast dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien verzoeker slechts zijn verklaringen herhaalt betreffende zijn langdurig verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran, het feit dat hij daardoor vervreemd is van zijn land van herkomst en zijn goede integratie in België. De loutere volharding in zijn reeds eerder aangehaalde asielmotieven kunnen voorgaande beoordelingen geenszins in een ander daglicht stellen.

2.2.10. Wat betreft de argumenten aangevoerd in het verzoekschrift, dient opgemerkt dat deze reeds in het kader van verzoekers tiende en twaalfde verzoek om internationale bescherming werden aangevoerd en dat de Raad zich hierover reeds heeft uitgesproken. Zo stelde de Raad in zijn arrest met nummer 183 305 van 2 maart 2017 het volgende:

“De Raad stelt vast dat het merendeel van de argumenten die tegen de in casu bestreden beslissing worden aangevoerd reeds door verzoeker werden aangevoerd in het verzoekschrift dat tegen de weigering van zijn tiende asielaanvraag werd ingediend, en dat de Raad zich hierover als volgt heeft uitgesproken in zijn arrest met nummer 147 602 van 11 juni 2015”

“ (...)

Verzoeker ontwikkelt een algemeen betoog en meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om rekening te houden met zijn profiel. Verzoeker geeft aan dat hij Afghanistan sinds zijn derde of vierde levensjaar heeft verlaten en naar Iran is gevlucht, aldaar meermaals gediscrimineerd werd door de Iraniërs, niet naar school kon omdat Afghanen niet werden toegelaten, hij minderjarig was toen hij naar België kwam en geweten is dat mensen die via het land naar Europa komen getraumatiseerd zijn.

Verzoeker gaat hiermee voorbij aan de concrete motivering zoals hoger vermeld. De Raad ziet niet in op welke wijze voormelde elementen het thans voorgehouden asielrelaas kunnen aannemelijk maken. In het kader van onderhavige asielaanvraag gaf verzoeker immers pas tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal toe dat hij omstreeks zijn derde of vierde levensjaar Afghanistan had verlaten, dat hij zich met zijn volledige gezin in Teheran gevestigd had waar hij verbleef tot aan zijn vlucht naar België. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het feit dat verzoeker pas in het kader van zijn tiende asielaanvraag, en dan nog pas tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verklaringen aanpast en volledig andere verklaringen omtrent zijn verblijf en vluchtmotieven aflegt doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Het feit dat hij bij aankomst in België minderjarig was doet hier dan ook geen afbreuk aan. Verzoeker was overigens reeds ten tijde van het indienen van zijn tweede asielaanvraag meerderjarig. Het gegeven dat algemeen geweten zou zijn dat mensen die via het land naar Europa komen getraumatiseerd zijn, wordt op geen enkele wijze aangetoond. Verzoeker attesteert evenmin waarom hij persoonlijk niet bij machte zou zijn geweest om reeds bij aanvang de zogenaamde waarheid te vertellen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij Afghanistan reeds sinds zijn derde of vierde levensjaar heeft verlaten, waardoor hij zich afvraagt hoe hij op de hoogte zou kunnen zijn van elementaire informatie over zijn beweerde regio, gaat hij volledig voorbij aan de concrete motivering van de commissaris-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht het volgende vaststellen:

(...)

Ook waar verzoeker stelt dat hij in Iran meermaals gediscrimineerd werd door de Iraniërs, niet naar school kon omdat Afghanen niet werden toegelaten, hij minderjarig was toen hij naar België kwam, doet hij geen afbreuk aan de concrete motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker ook zijn verblijf in Iran sinds drie- of vierjarige leeftijd niet aannemelijk kan maken en dit gelet op volgende vaststellingen:

(...)

Verzoeker slaagt er niet in deze concrete motieven die steun vinden in het administratief dossier, met de loutere stelling dat hij op een zeer gedetailleerde wijze antwoord heeft gegeven over zijn verblijf in Iran, te weerleggen.

Waar verzoeker verwijst naar zijn deelname aan een actie van Afghanen in een kerk in Brussel en dat hij ten gevolge hiervan als een afvallige persoon zal worden aanzien en in Afghanistan het risico zal lopen om door zijn familie, de lokale bevolking en de taliban vervolgd te worden, toont hij niet aan dat er derhalve een gegronde vrees voor vervolging is of dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen, aangezien hij er niet in slaagt zijn reële verblijfssituatie of herkomst aannemelijk te maken.

Bovendien stelt de Raad vast dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat er ook maar enige aanwijzing zou zijn dat hij in Afghanistan wordt gezocht/geviseerd omwille van zijn vermeende verblijf in een kerk. Dat er beelden van de deelname aan een kerkbezetting in een Brusselse kerk ruim verspreid zijn via Europese, Afrikaanse, Arabische en Aziatische zendingen en ze in Afghanistan deze beelden gezien hebben via de Afgaanse tv en ook via de satelliet tv kanalen, toont allerm minst aan dat men in Afghanistan op de hoogte is van zijn verblijf in een kerk. Dat hij via het gewoonterecht dan wel via de sharia-wetgeving vervolgd zou kunnen worden, doet aan voorgaande overwegingen allereerst geen afbreuk en wordt bovendien niet op objectieve wijze aangetoond. Verzoeker geeft een hele theoretische uiteenzetting weer over de verhouding tussen Islamitisch recht en gewoonterecht, doch hieruit blijkt niet dat, noch volgens Islamitisch recht noch volgens gewoonterecht, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verboden wordt. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat hij persoonlijk problemen zou kennen naar aanleiding van zijn verblijf in een Belgische kerk.

Waar verzoeker verwijst naar het gegeven dat hij volledig vervreemd is van de Afgaanse samenleving, dat hij gemarginaliseerd zal worden door zijn Afgaanse landgenoten en naar een algemeen rapport omtrent de situatie van terugkeerders, dient te worden opgemerkt dat dit slechts beweringen zijn, die verzoeker geenszins concreet aannemelijk maakt. Opnieuw gaat verzoeker eraan voorbij dat hij zijn reële verblijfssituatie of herkomst niet heeft aannemelijk gemaakt. Hetzelfde geldt voor het argument dat wanneer hij wordt teruggestuurd naar een land waar binnenkort een burgeroorlog kan uitbreken artikel 3 EVRM wordt geschonden. Dergelijke algemene beweringen volstaan bovendien niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op wat voorafgaat, in gebreke. (...)."

"De Raad kan, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, in het kader van onderhavig beroep niet opnieuw uitspraak doen over de elementen die hij reeds in voormeld arrest van 11 juni 2015 heeft beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat de uitspraak anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Het blijkt niet dat verzoeker thans een dergelijk bewijselement voorlegt."

2.2.11. De Raad is hierbij uitgegaan van verzoekers verklaarde identiteit. Echter uit het schrijven van de Dienst Voogdij van 1 april 2008 blijkt dat op "basis van het onderzoek van 25 maart 2008 blijkt dat verzoeker op 25 maart 2008 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 een minimum leeftijd is. Vermoedelijk ligt deze dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar". Aldus kan gesteld worden dat verzoeker indien hij als drie-vierjarig kind naar Iran zou gegaan hebben, dan heeft hij aldaar 17 jaar verbleven. Verzoeker is aldaar vrijwillig vertrokken als meerderjarige jonge man.

2.2.12. Waar verzoeker verwijst naar het attest van UNHCR betreffende zijn verblijf in Iran, merkt de Raad op dat dit attest reeds in verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besproken. Zo stelde de Raad in het kader van verzoekers twaalfde verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek) bij arrest nr. 183 305 van 2 maart 2017 als volgt:

“Wat betreft het attest van UNHCR waarin wordt vermeld dat verzoeker kon worden teruggevonden als geregistreerde vluchteling in Iran in de Amayesh IV-databank van 2009, gaat verzoeker er klaarblijkelijk aan voorbij dat de verwerende partij aangaande dit document reeds in haar beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 29 juli 2015 als volgt heeft geoordeeld: “In het kader van uw huidige aanvraag legt u tevens een attest van het UNHCR voor waarin wordt vermeld dat na raadpleging van de aan het UNHCR ter beschikking gestelde registers, zijnde de Amayesh II databank van 2006 en Amayesh IV databank van 2009, u teruggevonden werd als geregistreerd vluchteling in Iran - onder de naam N.(...) Q.(...) - in de Amayesh IV databank van 2009. Dit document vormt echter geen bewijs van uw bewering dat u sinds uw derde of vierde levensjaar in Iran hebt gewoond, noch kan het de geloofwaardigheid van uw beweerd langdurig verblijf in Iran herstellen. Bijgevolg kan dit document niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.”. De Raad sluit zich hier bij aan.”

De Raad wijst er nog op dat wat ook verzoekers situatie in Iran was hij ook in België de nodige elementen dient aan te brengen waaruit blijkt dat hij thans nog nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker verklaarde immers in zijn tiende asielaanvraag (volgend verzoek) dat zijn ouders inmiddels teruggekeerd waren naar Afghanistan waar zijn vader een natuurlijke dood stierf in 2011. Zijn moeder zou volgens zijn verklaringen bij zijn veertiende asielaanvraag (volgend verzoek) nog in leven zijn.

2.2.13. Waar verzoeker er op wijst dat hij intussen geïntegreerd is in de Belgische maatschappij en vervreemd is aan de Afghaanse samenleving, dient de Raad vast te stellen dat dit motief vreemd is aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waar de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Ook de beweerde marginalisatie in Afghanistan omwille van de 10 jaar in het Westen maakt geen vervolging uit in vluchtelingrechtelijke zin.

2.2.14. Waar verzoeker ter ondersteuning van zijn argumentatie nog verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 december 2017 (nummer 196 233) stelt de Raad dat arresten geen precedentenwerking hebben en bovendien zijn beide zaken niet gelijklopend ook al betrof het personen die in Iran geweest zijn.

2.2.15. Wat betreft verzoekers verwijzing naar het schrijven van zijn raadsman van 3 mei 2018, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker deze brief niet voorlegt. Deze kan dan ook niet beoordeeld worden. De Raad moet in deze opnieuw vaststellen dat verzoeker geen objectieve gegevens over zijn herkomst uit Afghanistan neerlegt. Immers verzoekers ouders zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Verzoekers vader is intussen wel al in 2011 in Afghanistan overleden maar verzoeker heeft nog steeds contact met zijn moeder aan wie hij objectieve gegevens zou kunnen vragen om zijn identiteit en herkomst te staven. Verzoeker heeft weliswaar inlichtingen gevraagd bij UNHCR doch hieruit kan zijn herkomstregio niet als zodanig blijken. Het is in de eerste plaats aan verzoeker om duidelijkheid te scheppen en gezien zijn banden met Afghanistan had hij hiertoe de mogelijkheid.

2.2.16. Verzoeker gaat er in het verzoekschrift voorts aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.17. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad verwijst in deze naar het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, "*Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*", 2009, <http://curia.europa.eu>). Uit rechtsoverweging 43 van dit arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Hoe meer verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van het willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verzoeker dient aldus persoonlijke omstandigheden aan te voeren die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het vastgestelde willekeurig geweld dermate verhogen dat, hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofdte bestaat.

2.2.18. Waar verzoeker aanhaalt dat het geweld tegen Hazara's en sjiieten de laatste jaren is toegenomen in Afghanistan en vooral in de stad Kaboel en stelt dat er in de stad Kaboel veel directe aanslagen werden gepleegd tegen de Hazara bevolking (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag (volgend verzoek) van 28 mei 2018, vraag 1), blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat, hoewel Hazara's regelmatig het slachtoffer worden van aanvallen van extremistische soennitische groeperingen, er niet kan worden gesteld dat er in Afghanistan sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van het feit dat zij Hazara's zijn (Landinfo "*Report. Hazaras and Afghan insurgent groups*"). Verzoeker legt geen tegenaanwijzingen neer, noch zoals hoger gesteld toont hij zijn herkomstregio aan .

2.2.19. De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op vernoemd artikel.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in zijn land van herkomst.

2.2.20. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld dat "*in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet*".

2.2.21. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.3. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK